

Čís. 12381.

Proti usnesení exekučního soudu, jímž bylo zařízení nemovitosti dané do dražby prohlášeno za její příslušenství, není oprávněn k rekursu hypotekární věřitel (přistoupivší vymáhající věřitel), tvrdící k některým předmětům tohoto zařízení vlastnické právo.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R I 148/33.)

V dražebním řízení o nemovitosti (o vile) navrhl vymáhající věřitel, by bylo zjištěno, zda jest příslušenstvím zařízení ústředního topení a zařízení studené a teplé vody, k němuž si dodavatelé (z nichž jeden byl knihovním věřitelem, druhý přistoupivším věřitelem) vyhradili vlastnictví až do úplného zaplacení. Soud první stolice prohlásil zařízení za příslušenství vily. Rekursní soud vyhověl rekursu dodavatelů (knihovních věřitelů), zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a odmítl rekursy dodavatelů proti usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vyřizuje rekurs vymáhající věřitelky proti usnesení rekursního soudu shledal nejvyšší soud, že rekursní soud pochybil, přijav a vyřídív věcně rekursy proti usnesení exekučního soudu ze dne 2. listopadu 1932. Tímto usnesením prohlásil exekuční soud, hledě k předpisům §§ 294, 297 a 297 a) obč. zák., za příslušenství vily, — jsoucí v dražbě — i tyto předměty v odhadním protokolu popsané: — »zařízení ústředního topení, zařízení k zaopatřování studené a teplé vody, zařízení sanitní, zařízení koupelen a elektrickou vodní pumpu« —, a to z toho důvodu, že si dodavatelé těchto »strojů«, ačkoli si k nim vyhradili právo vlastnické do úplného zaplacení kupních cen, nevymohli knihovní poznámku podle § 297 a) obč. zák. Proti tomuto usnesení exekučního soudu stěžovali si dodavatelé řečených předmětů František K. a firma Rudolf N., z nichž první jest zároveň hypotekárním věřitelem, druhá pak jest přistoupivší vymáhající věřitelkou. František K., jenž již podáním ze dne 17. června 1932 uplatňoval své právo vlastnické k zařízení ústředního topení a navrhoval, by uplatňování tohoto jeho práva, jež činí dražbu onoho zařízení nepřijatelnou, bylo poznamenáno v dražebních podmínkách, — napadal usnesení exekučního soudu potud, pokud jím bylo zařízení ústředního topení prohlášeno za příslušenství nemovitosti dané do dražby, a navrhoval změnu usnesení exekučního soudu v ten smysl, že dodané jím zařízení ústředního topení není příslušenstvím nemovitosti a že se proto vylučuje z odhadního protokolu. Svou legitimaci k rekursu odůvodňoval František K. tím, že 1. podáním ze dne 17. června 1932 uplatnil své vlastnické právo k dodanému zařízení, 2. podle rozsudku okresního soudu ze dne 1. září 1932 jest dluž-

ník povinen vydati a vrátiti mu toto zařízení a konečně 3. tím, že jest hypotekárním věřitelem. Firma Rudolf N. napadala usnesení exekučního soudu potud, pokud prohlásil za příslušenství nemovitosti dané do dražby zařízení k zaopatřování studené a teplé vody, zařízení sanitní, zařízení koupelen a elektrickou vodní pumpu, kteréžto předměty firma prý dodala povinnému Josefu R-ovi, vyhradivši si k nim právo vlastnické až do úplného zaplacení kupní ceny. Uplatňovala v rekursu mimo jiné, že její práva jako vlastnice těchto předmětů nemohou býti dotčena tím, že je povinný určil jako příslušenství své nemovitosti, a navrhla, by usnesení exekučního soudu bylo změněno v ten rozum, že »zmíněné předměty nejsou příslušenstvím vily dané do dražby«. Z takto vylíčeného skutkového děje jest patrné, že podávající rekursy proti usnesení exekučního soudu, neuplatňovali ani František K. ani firma Rudolf N. — třebaže první jest věřitelem hypotekárním, druhá pak přistouпивší vymáhající věřitelkou — svá práva k dotčeným předmětům jako věřitelé povinného Josefa R-a, nýbrž že vystupovali při tom výhradně jako vlastníci určitých movitých věcí, jež prohlásil exekuční soud za příslušenství nemovitosti dané do dražby, — domáhající se vyloučení těchto věcí jakožto svého vlastnictví z odhadního protokolu a tím i z imobilární exekuce. Uplatňují tedy k jednotlivým předmětům, tvořícím podle usnesení exekučního soudu příslušenství nemovitosti, věcné právo, jež by nedopouštělo výkon exekuce, a toto právo mohou uplatňovati jedině žalobou podle § 37 ex. ř., nikoli však rekurssem proti usnesení exekučního soudu prohlašujícím tyto předměty za příslušenství dražené nemovitosti, k němuž nebyli vůbec legitimováni. Že tomu tak, plyne z úvahy, že jejich zájem jako vymáhajícího, pokud se týče hypotekárního věřitele by byl právě opačný, totiž aby ony předměty, zvyšující jako příslušenství nemovitosti její cenu, zůstaly jejím příslušenstvím a aby takto při dražbě nemovitosti byl za ni docílen výtěžek pokud možno největší. Tento jejich zájem, vyplývající pro ně jako pro věřitele povinného z exekučního řízení, nebyl by tedy usnesením exekučního soudu vůbec dotčen. Popírajíce však, že ony předměty jsou příslušenstvím nemovitosti, uplatňujíce k nim svá vlastnická práva, bránící výkonu exekuce, vystupují proti zájmům vedoucího vymáhajícího věřitele, po případě i proti svým vlastním zájmům, jež by měli jako věřitelé hypotekární, a firma Rudolf N. také jako přistouпивší vymáhající věřitelka, na uspokojení svých pohledávek z exekučně prodávané nemovitosti. Z toho pak plyne, že v rekursech proti usnesení exekučního soudu nevystupovali František K. a firma Rudolf N. jako účastníci exekučního řízení, hájící zájmy věřitelů, nýbrž že vystupovali vpravdě jako osoby třetí, na exekuci nezúčastněné, hájící své zvláštní zájmy, jež pro ně vyplývají z tvrzeného práva vlastnického k jednotlivým movitým věcem, jež prohlásil exekuční soud za příslušenství nemovitosti dané do dražby. Pokud však jako dodavatelé těchto věcí chtěli hájiti tyto své zvláštní vlastní zájmy tím, že k dodaným a dosud nezaplaceným věcem uplatňovali své právo vlastnické, bránící výkonu exekuce, nemohlo se tak státi v tomto exekučním řízení, nýbrž,

jak již řečeno, jen vylučovací žalobou podle § 37 ex. ř. Přiváděli-li však toto své právo k platnosti cestou rekursů v exekučním řízení, ač k tomu nebyli oprávněni, měl rekursní soud jejich rekursy proti usnesení exekučního soudu jako nepřípustné odmítnouti; ježto rekursní soud tak neučinil, bylo k dovolacímu rekursu — správně rekursu — vymáhající věřitelky jeho usnesení zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo, aniž bylo třeba obíratí se vůbec vývody tohoto rekursu.

Čís. 12382.

Nárok statkového úředníka na pensi, zakládající se na pensijním normálu řádu Maltézských rytířů, nezanikl tím, že statkový úředník byl propuštěn ze služby pro nepořádky, pokud se týče pro nepoctivost, dosáhl-li ještě před propuštěním nároku na pensi dovršením plných 35 služebních let. Jeho nárok na pensi nezanikl ani tím, že má jiné výdělečné zaměstnání.

Manžel není aktivně oprávněn k žalobě o určení pensijního-vdovského nároku své manželky.

Nárok na odškodné, které je v § 75 zákona čís. 329/1920 v doslovu zákona čís. 220/1922 a ve vládním nařízení čís. 305/1922, čís. 318/1922 a čís. 192/1924 přiznáno t r v a l ý m zaměstnancům na velkém pozemkovém majetku proti Státnímu pozemkovému úřadu (kolonizačnímu fondu), pozbyli-li bez své viny posavadní služby, nemá zaměstnanec, který po propuštění ze služby na velkém pozemkovém majetku není bez zaměstnání.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, Rv I 1061/31.)

Žalobce byl zaměstnán od roku 1894 do roku 1927 posléze jako hospodářský správce na velkostatku O., jenž byl dříve majetkem Komendy Maltézských rytířů. Velkostatek O. byl při pozemkové reformě přidělen žalované. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovanou 1. zaplacení 68.000 Kč odbytného, 2. by žalovaná byla uznána povinnou, že mezi žalobcem a žalovanou se zřizuje pokud se týče jest takový právní poměr, že žalovaná strana jest povinna žalující straně od 1. května 1927 po dobu života žalující strany platiti pensi 15.600 Kč ročně a to v měsíčních lhůtách předem běžících a 3. že žalovaná jest povinna uznati, že se zřizuje pokud se týče jest mezi žalobcem a žalovanou takový právní poměr, že žalovaná jest povinna po smrti žalobce platiti manželce žalobcově pensi 7.800 Kč ročně v měsíčních lhůtách předem běžících po dobu jejího života. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby ad 2.; žalobu ad 1. a ad 3. zamítl. D ů v o d y: Na základě tržové smlouvy ze dne 24. září 1926, jejíž opis byl přečten a žalovanou stranou správným uznán, bylo zjištěno, že žalovaná touto smlouvou se svolením Státního pozemkového úřadu v Praze dtto 20. prosince 1926 a se schválením ministerské rady ze dne 10.